

618. Chiara sanoi... ”Jos Sinä haluat sitä, Jeesus, Minäkin haluan sitä myös.”

CHIARA SANOI... JOS SINÄ HALUAT SITÄ, JEESUS, MINÄKIN HALUAN SITÄ MYÖS

Chiara Lucen Todistus, 24. Huhtikuuta, 2018.

Clare aloitti... Auta meitä, Herra, rakastamaan Sinua niin kuin hän teki. Anna meille anteeksi, että me pelkäämme kärsiä Sinun takiasi. Kuinka kovin surullisilta meidän täytyy näyttää Taivaassa sieluista, jotka ovat kukistaneet kaiken rakkaudesta Sinuun.

Herra, minä en ole halukas... Mutta Sinä voit tehdä minusta halukkaan tulemaan tehdyksi halukkaaksi.

Jeesus, kiitos Sinulle, että esittelit meille todellisen pyhimyksen. Nuoren tytön, joka intohimoisesti rakasti Sinua. Jolla oli kaikki elettävänä maailmassa, mutta hän ei ajatellut mitään maailmasta tai hänen omasta mukavuudestaan. Yhdeksänvuotiaana hän liittyi Focolare Liikkeeseen ja sai lempinimen ”Luce”(suomeksi ”Valo”) perustajalta Chiara Lubichilta. Kun hän oli kuudentoista, hänellä diagnosoitiin osteosarkooma, kivulias luusyöpä. Chiara menehtyi syöpään lokakuun 7.päivänä 1990, taisteltuaan kaksi vuotta sairautta vastaan. Hänen mottonsa oli ”Jos Sinä haluat sitä, Jeesus, niin minäkin haluan sitä myös.”

Siispä, tämä on hänen tarinansa...

Chiara Badano syntyi lokakuun 29.päivänä, 1971, Ruggero ja Maria Teresa Badanolle, pienessä Sassellon kylässä, Italiassa. Aviopari odotti ja rukoili Chiaraa yksitoista vuotta. He pitivät häntä suurimpana siunauksenaan. Kun Ruggero työskenteli rekkakuskinä, Maria Teresa oli kotona kasvattamassa Chiaraa. Chiara kasvoi ja hänellä oli voimakkaat ja terveet suhteet vanhempiinsa, mutta hän ei aina totellut heitä ja toisinaan hänellä oli tappeluita heidän kanssaan.

Yhtenä päivänä Chiara otti omenan naapurin hedelmätarhasta; hänen äitinsä myöhemmin kertoi uudestaan tapauksen...

” Yhtenä iltapäivänä, Chiara tuli kotiin kauniin punaisen omenan kanssa. Minä kysyin mistä se oli peräisin. Hän vastasi, että hän oli ottanut sen naapurin hedelmätarhasta, kysymättä lupaa häneltä. Minä selitin hänelle, että hänen aina täytyy kysyä, ennen kuin ottaa mitään ja että hänen täytyy viedä se takaisin ja pyytää anteeksi naapurilta. Hän oli haluton tekemään tätä, koska häntä hävetti liikaa. Minä kerroin, että on paljon tärkeämpää tunnustaa teko kuin syödä omena. Siispä, Chiara vei omenan takaisin naapurillemme ja selitti kaiken hänelle. Sinä iltana, naapuri toi koko laatikollisen omenoita sanoen, että sinä päivänä Chiara oli oppinut jotakin hyvin tärkeää.”

Chiara osallistui ensimmäiseen tapaamiseen Focolare Liikkeessä syyskuussa 1980, kun hän oli vain yhdeksänvuotias. Tällä ryhmällä, erityisesti sen perustajalla Chiara Lubichilla, oli syvälinen vaikutus Chiaran elämän. Ryhmä keskittyi hyljätyin Kristuksen kuvaan, keinona selviytyä vaikeista ajoista.

Chiara myöhemmin kirjoitti, että... ”Minä huomasin, että hyljätty Kristus on avain ykseyteen Jumalan kanssa ja minä haluan valita Hänet ainoaksi puolisoikseni. Minä haluan olla valmis toivottamaan Hänet tervetulleeksi, kun Hän tulee. Suosia Häntä ennen kaikkea muuta.”

Kun Chiara oli tunnollinen opiskelija, hän ponnisteli koulussa ja jopa epäonnistui ensimmäisenä lukiovuotenaan. Häntä kiusattiin usein koulussa hänen vahvojen uskomustensa takia ja hänelle annettiin lempinimi ”Sisar”.

Chiara sai useita hyviä ystäviä, usein hän oli myöhään yöhön kahvilla heidän kanssaan. Hän myös nautti normaaleista teinien harrastuksista, kuten popmusiikin kuuntelusta, tanssimisesta ja laulamisesta. Chiara oli myös aktiivinen tenniksen pelaaja, hän myös nautti patikoinnista ja uimisesta.

Kesällä 1988, kun hän oli kuudentoista, hänellä oli elämää muuttava kokemus Roomassa Focolare Liikkeen kanssa. Hän kirjoitti vanhemmilleen, ”Tämä on hyvin tärkeä hetki minulle: kohtaaminen Hylätyn Jeesuksen kanssa. Ei ole ollut helppoa omaksua tätä kärsimystä, mutta tänä aamuna Chiara Lubich selitti lapsille, että heidän täytyy olla Hylätyn Jeesuksen puoliso.”

Kesällä 1988 Chiara tunsi pistävää kipua olkapäässään pelatessaan tennistä. Aluksi hän ei pitänyt sitä minään, mutta kun kipu jatkui, hän kävi läpi joukon testejä. Lääkärit sitten huomasivat, että hänellä oli harvinainen ja kivulias luusyövän muoto, osteosarkooma.

Vastauksena Chiara yksinkertaisesti julisti... ”Se on Sinua varten Jeesus; jos Sinä haluat sitä, minä haluan sitä myös.”

Läpi koko hoitoprosessin, Chiara kieltäytyi ottamasta yhtään morfiinia, niin että hän pystyi olemaan tietoisena. Hän piti sitä tärkeänä, että hän tietäisi sairautensa ja kipunsa niin, että pystyisi uhraamaan kärsimyksensä. Hän sanoi... ”Se vähentää minun selväjärkisyttäni ja minä voin tehdä vain yhden asian nyt: uhrata kärsimykseni Jeesukselle, koska minä haluan jakaa niin paljon kuin mahdollista Hänen kärsimyksistään ristillä.”

Ollessaan sairaalassa, hän otti aikaa mennäkseen kävelyille masennuksesta kärsivän potilaan kanssaan. Nämä kävelyt olivat hyödyllisiä toiselle potilaalle, mutta aiheuttivat Chiaralle suuria kipuja. Hänen vanhempansa usein rohkaisivat häntä jäämään lepäämään, mutta hän yksinkertaisesti vastasi... ”Minä voin nukkua myöhemmin.”

Yksi hänen lääkäreistään, tohtori Antonio Delogu, sanoi... ”Hymynsä ja silmiensä valon kautta hän näytti meille, että kuolemaa ei ole, vain elämä on.”

Ystävä Focolare Liikkeessä sanoi... ”Aluksi me ajattelimme, että vierailimme hänen luonaan pitääksemme hänen mielensä korkealla, mutta hyvin pian me ymmärsimme, että itse asiassa, me olimme niitä, jotka tarvitsimme häntä. Hänen elämänsä oli kuin magneetti, joka veti meitä hänen luokseen.”

Chiara piti mielensä korkealla, vaikka kovat kemoterapiahoitot aiheuttivat hänen rakastamiensa hiusten lähtemisen. Kun hiuskiehkura lähti, Chiara yksinkertaisesti tarjosi sen Jumalalle sanoen... ”Sinulle Jeesus”. Hän myös lahjoitti kaikki säästönsä ystävälle, joka oli menossa tekemään lähetystyötä Afrikkaan. Chiara kirjoitti hänelle... ”Minä en tarvitse tätä rahaa enää. Minulla on kaikkea.”

Auttaakseen vanhempiaan elämään hänen kuolemansa jälkeen, Chiara teki ravintolaan pöytävarauksen Ystävän Päiväksi sen jälkeen, kun he kieltäytyivät lähtemästä hänen vuoteensa vierestä. Hän myös käski heitä olemaan tulematta takaisin ennen puolta yötä. Hän kirjoitti myös... ”Pyhä Joulukortti 1990. Kiitos kaikesta. Hyvää Uutta Vuotta”, joulukorttiin ja kätki sen kirjoittamattomien sekaan, että hänen äitinsä löytäisi sen myöhemmin.

Kun hän kävi läpi kivuliaita lääketieteellisiä toimenpiteitä, Chiaran luona kävi nainen... ”Kun lääkärit alkoivat suorittaa tätä pientä, mutta aika vaativaa toimenpidettä, nainen, jolla oli hyvin kaunis ja valovoimainen hymy, tuli sisään. Hän tuli minun luokseni ja otti minua kädestä ja hänen kosketuksensa täytti minut rohkeudella.”

” Samalla tavalla kuin hän tuli, hän katosi, enkä minä enää voinut nähdä häntä. Mutta minun sydämeni täyttyi suunnattomalla ilolla ja kaikki pelko katosi minusta. Sillä hetkellä, minä ymmärsin, että jos me olemme aina valmiita kaikkeen, Jumala lähettää meille monia merkkejä Hänen rakkaudestaan.”

(Clare) Vau. Tuo kuulostaa siltä kuin joku Suuresta Todistajien Pilvestä tuli vierailemaan hänen luokseen ja välitti armoa hänelle.

Chiaran usko ja mieli ei koskaan huvennut, vaikka syöpä jätti hänet liikuntakyvyttömäksi ja tietokonekerroskuvaus näytti, että kaikki toivo elpymisestä oli mennyt. Vastauksena hän yksinkertaisesti sanoi... ”Jos minun täytyisi valita jälleen kävelemisen ja taivaaseen menemisen välillä, minä en epäröisi. Minä valitsisin taivaan.” Heinäkuun 19.päivänä 1989, Chiara melkein kuoli verenvuotoon. Hänen uskonsa ei horjunut, kun hän sanoi... ”Älkää vuodattako minun vuokseni enää kyyneleitä. Minä menen Jeesuksen luo. Minun hautajaisissani minä en halua ihmisten itkevän, vaan laulavan koko sydämestään.”

Kardinaali Saldarini kuuli Chiaran sairaudesta ja vieraili hänen luonaan sairaalassa. Kardinaali kysyi häneltä... ”Valo silmissäsi on loistava. Mistä se tulee?” Chiara yksinkertaisesti vastasi, ”Minä yritän rakastaa Jeesusta niin paljon kuin minä pystyn.”

Ennen kuin hän kuoli, hän kertoi äidilleen... ”Voi, Mamma, nuoret ihmiset... nuoret ihmiset... he ovat tulevaisuus. Katsohan, minä en voi juosta enää, mutta kuinka minä haluaisin välittää heille soihdun, kuten Olympialaisissa! Nuorilla ihmisillä on vain yksi elämä ja on vaivan arvoista käyttää se hyvin.” Kun Chiara tajusi, että hän ei tulisi paranemaan, hän alkoi suunnittelemaan ”häitään” (hautajaisiaan) yhdessä äitinsä kanssa. Hän valitsi musiikin, laulut, kukat ja luettavat Messua varten.

Hän halusi tulla haudatuksi ”hääpuvussaan” valkeassa mekossa, jossa oli pinkki vyötärö, koska hänen kuolemansa tekisi mahdolliseksi hänen tulla Kristuksen morsiameksi. Hän kertoi äidilleen... ”Kun valmistelet minua, Äiti, sinun täytyy sanoa itsellesi, ”Chiara Luce näkee nyt Jeesuksen.”

Viimeisinä tunteinaan, Chiara teki lopullisen tunnustuksen ja vastaanotti Ehtoollisen. Hänen perheensä ja ystävänsä rukoilivat hänen kanssaan. Chiara Badano kuoli klo 4 aamuyöllä, 7. lokakuuta, 1990. Hän kuoli ja hänen vanhempansa olivat hänen vuoteensa vierellä. Hänen viimeiset sanansa olivat... ”Hei hei, Äiti, Ole onnellinen, koska minä olen.”

Kaksi tuhatta ihmistä osallistui hänen hautajaisiinsa; pormestari Sassello sulki kaupungin, niin että ihmiset pystyivät osallistumaan.